

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobkyne: **E. B.**, bytom S., právne zastúpenej JUDr. A. A., *advokátkou*, so sídlom H., proti žalovanému: **Krajský pozemkový úrad v Banskej Bystrici**, so sídlom Námestie Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 2010/00030 zo dňa 3. februára 2010, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/27/2010-34 zo dňa 23. júna 2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/27/2010-34 zo dňa 23. júna 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zamietol, s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti v záhlaví uvedeného rozhodnutia, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Rimavskej Sobote (ďalej len ako „prvostupňový správny orgán“) č. 2009/349-5-Vn 2022/08 zo dňa 5. marca 2009 (ďalej len ako „prvostupňové správne rozhodnutie“), ktorým bolo podľa § 30 ods. 1 písm. i/ správneho poriadku zastavené konanie vo veci žiadosti navrhovateľky (žalobkyne) o vydanie rozhodnutia o uznaní vlastníctva podľa § 4a

zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 229/1991 Zb.“) k nehnuteľnostiam zapísaným podľa stavu v pozemkovej knihe vo vložkách č. X. a č. X. katastrálne územie N. na pôvodného vlastníka neb. Dr. S. L. a k nehnuteľnostiam zapísaných vo vložkách č. X a X katastrálne územie V., vo vložke č. X. katastrálne územie N. a vo vložke č. X. katastrálne územie N. (ďalej len ako „predmetné nehnuteľnosti“) na pôvodného vlastníka neb. L. L., nakoľko mal za to, že správny orgán vo veci už meritórne rozhodol.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 30 ods. 1 písm. i/ správneho poriadku uvedúc, že podstatným v danej veci bolo posúdenie, či prvostupňový správny orgán a žalovaný správny orgán rozhodli v súlade so zákonom, ak napadnutým rozhodnutím došlo k zastaveniu správneho konania vo veci novej žiadosti E. B. zo dňa 17. septembra 2008 za E. P. o vydanie rozhodnutia o uznaní vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam podľa § 4a zákona č. 229/1991 Zb., t.j. posúdenie, či je v danom prípade daná existencia prekážky veci rozhodnutej (res iudicata), vzhľadom na v minulosti vydané rozhodnutia, a preto posudzoval, či vydané právoplatné rozhodnutia, predchádzajúce uplatnenej žiadosti žalobkyne zo dňa 17. septembra 2008, sú rozhodnutiami v tej istej veci. Porovnávajúc totožnosť veci, majúc za to, že táto je daná totožnosťou účastníkov, totožnosťou predmetu a skutkovým stavom, uviedol, stotožniac sa so stanoviskom žalovaného, že v posudzovanej veci boli kumulatívne splnené všetky zákonom vymienené podmienky na zastavenie konania podľa § 30 ods. 1 písm. i/ správneho poriadku. Postupne rozoberajúc totožnosť veci uviedol, že totožnosť účastníkov je splnená tým, že žiadateľkou poslednej žiadosti zo dňa 17. septembra 2008 (doplnenej 31. októbra 2008) je E. B., rovnako ako v žiadosti z 8. decembra 1995, ktorou prvýkrát (už ako právna nástupkyňa po zomrelej matke E. P.) žiadala o uznanie vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam pre domnelého vlastníka podľa § 4a zákona č. 229/1991 Zb. doplniac, že totožnosť účastníkov je daná nielen osobou samotnej žalobkyne, ale aj tým, že nárok uplatnila ako právna nástupkyňa po osobe, ktorá prvá uplatnila reštitúciu a je daná tiež tým, že uplatnila nárok ako jedna z viacerých uplatňujúcich osôb o reštitúciu, t.j. nie je rozhodujúce, či o reštitúciu žiadala sama, resp. spoločne so súrodencami, ale rozhodujúce je to, že žiadateľka bola účastníčkou predchádzajúceho správneho konania, mala zachované procesné práva a mohla namietat' proti meritórnym rozhodnutiam vo veci. Konštatoval ďalej, že považuje za splnenú aj ďalšiu podmienku totožnosti veci, a to totožnosť predmetu, ktorým je v danom prípade reštituovanie vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, pričom je nesporné, že vo viacerých správnych konaniach bolo už rozhodované o reštituovaní vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam. Napokon považoval za splnenú aj podmienku pre totožnosť veci a to rovnaký skutkový stav, ktorý sa zmeniť nemohol, keďže je daný okolnosťami z minulosti.

Odvolávajúc sa na ustanovenia § 4a ods. 1, 2 zákona č. 229/1991 Zb. sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že správny orgán nerozhodol o návrhu nebohej E. P. zo dňa 19. augusta 1991 dôvodiac tým, že z citovanej právnej úpravy vyplýva, že domnelým vlastníkom bola fyzická osoba, tvrdiaca, že je oprávnenou osobou vo veci vymáhania reštitučných nárokov pri obnovovaní vlastníctva k pozemkom, avšak

nemala toto pôvodné vlastníctvo riadne doložené. V tejto súvislosti zastal názor, že správny orgán bez osobitnej žiadosti, resp. tvrdenia osoby, že je oprávnenou osobou, avšak jednoznačne nemôže preukázať svoj nárok výpisom z úradnej evidencie, nemal povinnosť sám ex offo zapísať takúto osobu ako domnelého vlastníka, pričom takúto povinnosť správne orgány nemali najmä tam, kde oprávnené osoby uplatňovali nárok, tvrdiac, že sú oprávnenou osobou podľa § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 229/1991 Zb. dôvodiac, že predmetné reštitučné konanie je konaním návrhovým a správny orgán koná v rozsahu uplatneného nároku navyiac, pokiaľ by v danom prípade aj bola nebohá E. P. zapísaná za domnelú vlastníčku, najneskôr rozhodnutím vo veci, a to vydaním meritórneho rozhodnutia správneho orgánu č. Vn 1704/96, by bola zo zoznamu domnelých vlastníkov vyškrtnutá (resp. E. B. ako právna nástupkyňa po E. P.), keďže predmetným rozhodnutím jej nebolo priznané vlastníctvo podľa rozhodnutia o reštitučnom nároku podľa § 9, keď svoj nárok opierala už aj o § 4a zákona č. 229/1991 Zb., nakoľko zápis do osobitnej evidencie domnelých vlastníkov má dočasný charakter a v prípade pozitívneho rozhodnutia ohľadom uplatneného reštitučného nároku by bolo domnelému vlastníkovi priznané vlastníctvo k pozemkom, resp. v prípade negatívneho rozhodnutia by tieto osoby nenadobudli vlastníctvo a z evidencie domnelých vlastníkov by boli vyškrtnuté. Za závažnú okolnosť pri posudzovaní danej veci považoval to, že aj na osoby tvrdiace o sebe, že sú domnelými vlastníkmi, sa viažu lehoty na uplatnenie nároku podľa § 9 citovaného zákona, t.j. aj žiadosť domnelého vlastníka musí byť podaná v súlade s citovanými ustanoveniami zákona č. 229/1991 Zb., pričom neuplatnením nároku v lehote dochádza k zániku práva (preklúzii práva) a správny orgán zmeškanie lehoty nemôže odpustiť, resp. uplatnené právo po lehote priznať. Dôvodil ďalej, že je zrejmé, že rozhodnutiami vydanými v roku 1992 bolo rozhodnuté o uplatnenom reštitučnom nároku nebohej E. P. a spol., tak, že vlastníctvo k nehnuteľnostiam im navrátené nebolo, pričom predmetné rozhodnutia nadobudli právoplatnosť a obnova konania povolená nebola. Poukázal na to, že napriek tomu, že vo veci uplatneného reštitučného nároku v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote bolo právoplatne rozhodnuté, správny orgán rozhodol aj o žiadosti žalobkyne zo dňa 8. decembra 1995 vydaním rozhodnutia č. Vn 1704/96, ktorým nepriznal vlastníctvo žalobkyne, ktorá si už ako právna nástupkyňa po E. P. uplatnila nárok na reštitúciu v prospech domnelého vlastníka podľa § 4a ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb., pričom z odôvodnenia potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici vyplýva, že bola posudzovaná aj otázka možného nadobudnutia vlastníctva touto osobou, ako aj právnu predchodkyňou E. P. z titulu dedičky po S. L. a L. L.. Uviedol, že nárok E. P. bol posudzovaný v žiadosti E. B. zo dňa 8. decembra 1995 ako nárok domnelého vlastníka, keďže žalobkyňa ako právna nástupkyňa svoj nárok odvodzovala práve z práva svojej právnej predchodkyne E. P. ako domnelej vlastníčky. Nepovažujúc za správne tvrdenie žalobkyne, že správnym orgánom nebolo doteraz rozhodnuté o uplatnenom nároku E. P. ako domnelej vlastníčky dôvodil, že keďže nárok odvodený z domnelého vlastníctva podľa § 4a citovaného zákona bol prvýkrát uplatnený 8. decembra 1995, teda až v čase smrti E. P., nemohlo byť o priznaní postavenia domnelého vlastníka rozhodnuté v jej prospech, avšak mohlo byť vydané iba rozhodnutie v prospech právnych nástupcov po E. P.. Poukazujúc na to, že z odôvodnenia rozhodnutia č. Vn 1704/96, ako aj z rozhodnutia súdu, ktorým bolo

predmetné rozhodnutie preskúmané, je zrejmé, že v predchádzajúcom konaní bola posudzovaná otázka domnelého vlastníctva u E. P. ako právnej predchodkyne žalobkyne, mal za to, že dôvodom pre revidovanie už právoplatného rozhodnutia správneho orgánu nemôže byť nespokojnosť, resp. neúspech účastníka v konaní argumentujúc ďalej tým, že súd už nemôže opätovne posudzovať, či toto právoplatné rozhodnutie bolo správne, či bolo vydané v súlade so zákonom, či bol dostatočne zistený a preukázaný skutkový stav, ani či bola vec správne hmotnoprávne posúdená doplniac, že hypoteticky ani iný právny názor na hmotnoprávne posúdenie veci týmto súdom nemôže byť dôvodom na nové rozhodovanie v reštitučnom konaní, ak bolo o uplatnenom nároku už právoplatne rozhodnuté. Argumentoval ďalej tým, že účastníci konania mali možnosť proti rozhodnutiam namietat' prípustnými opravnými prostriedkami, ktorú možnosť aj využili. Dokonca išiel ďalej a zastal stanovisko, že ani dodatočne predložený dôkaz preukazujúci vlastníctvo u osoby, ktorej by prináležal status domnelého vlastníctva v čase po právoplatnom rozhodnutí vo veci, navyše po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, nemôže byť dôvodom pre opätovné rozhodovanie správneho orgánu, aj keď o pôvodnom návrhu v reštitučnom konaní neboli vydané pozitívne rozhodnutia.

Záverom dôvodil, že samotné uplatnenie nároku podľa zákona č. 229/1991 Zb., rovnako ako nenavrátanie vlastníctva k majetku podľa tohto zákona, nezakladá prekážku uplatnenia nároku podľa nového reštitučného zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len ako „zákon č. 503/2003 Z. z.“), t.j. ani prekážku litispedencie, ani rei iudicate doplniac, že žalobkyňa s spol. neboli úspešní pri uplatnení nároku podľa zákona č. 503/2003 Z. z. a rovnako neboli úspešní v reštitučnom konaní vedenom podľa zákona č. 229/1991 Zb.. Poukázal na to, že rozhodnutie o nevyhovení návrhu (o zamietnutí uplatneného nároku) **by netvorilo prekážku veci rozhodnutej za predpokladu, že by bol nanovo uplatnený reštitučný nárok z iných dôvodov v priebehu plynutia prekluzívnej lehoty, keďže má za to, že je možné akceptovať nové dôvody pre uplatnenie reštitučného nároku, t.j. zmenu dôvodov pôvodného návrhu aj po uplynutí prepadnej lehoty, avšak v čase pred právoplatným skončením veci, nakoľko takýto postup by bol v záujme oprávnených osôb a v zmysle reštitučného zákona.** Zároveň uviedol, že vo veciach reštitúcií by nemohol byť podaný nový návrh na reštituovanie tých istých nehnuteľností, aj keď z iných dôvodov, po uplynutí prekluzívnych lehôt a súčasne po právoplatnom skončení veci ohľadom pôvodného návrhu uplatneného v lehote, bez ohľadu na to, či návrh podal ten istý navrhovateľ, resp. právny nástupca po ňom.

Z vyššie uvedených dôvodov preto žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a žalobkyňu, ktorá v konaní nemala úspech, náhradu trov konania nepriznal. Zároveň priznal trovy právneho zastúpenia právnej zástupkyňu žalobkyne, ktorá jej bola ustanovená podľa § 30 OSP v sume 304,95 €.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa domáhajúc sa zrušenia napadnutého rozhodnutia ako aj prvostupňového

správneho rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň žiadala priznať náhradu trov právneho zastúpenia v prvostupňovom a odvolacom konaní v celkovej výške 442,16 € (trovy prvostupňového konania boli vyčíslené sumou 304,95 € a trovy odvolacieho konania sumou 137,21 €). Mala za to, že doteraz zostalo nerozhodnuté o návrhu nebohej E. P., jej matky, zo dňa 19. augusta 1991 a 19. septembra 1991, ktorá si uplatnila reštitučný nárok v zákonom stanovenej lehote podľa zákona č. 229/1991 Zb., pričom uviedla, že žiadosť, ktorú podala dňa 17. septembra 2008 je potrebné považovať za rovnakú resp. dotýkajúcu sa toho istého nároku pôvodne uplatneného neb. E. P.. Nesúhlasiac so záverom prvostupňového súdu, ktorý skonštatoval, že sa v danom prípade jedná o totožnosť veci, keďže bola kumulatívne splnená totožnosť účastníkov konania, totožnosť predmetu konania a taktiež bol totožný skutkový stav, uviedla, že **v danom prípade ide o nové konanie, ktoré nie je totožné s konaniami predchádzajúcimi, ide o novú, ňou podanú žiadosť**. V obsiahlom zdôvodnení odvolania opakovane poukazovala na to, že správny orgán nikdy nerozhodol o tom, že jej neb. matka je **domnelá vlastníčka a nezapísal ju ako domnelú vlastníčku tak, ako to vyžaduje § 4a ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. a že v tomto konaní žiada o uznanie vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam po pôvodných vlastníkoch, ktorými boli neb. S. L. a L. L. a z tohto dôvodu namietala, že ide o rozhodovanie na inom právnom základe, takže tu nie je daná prekážka rozhodutej veci**. Na strane druhej namietala, že jej matka E. P. si dňa 19. augusta 1991 na predmetné nehnuteľnosti uplatnila reštitučný nárok podľa zákona č. 229/1991 Zb. v zákonom stanovenej lehote na bývalom Pozemkovom úrade v Rimavskej Sobote a o uplatnenom reštitučnom nároku nebolo do dňa jej smrti, t.j. do 19. októbra 1995 pred správnym orgánom právoplatne rozhodnuté podľa § 4a citovaného zákona, a preto môže vstúpiť ako zákonná dedička po matke do prebiehajúceho reštitučného konania pred správnym orgánom s tým, že jej môže byť uplatnený reštitučný nárok priznaný. Z týchto dôvodov preto napadnuté rozhodnutie správneho orgánu nepovažovala za zákonné a správne a rovnako namietala aj zákonnosť rozhodnutia prvostupňového súdu.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. K odvolacej námietke, prostredníctvom ktorej žalobkyňa namietala, že doteraz nebolo rozhodnuté o návrhu nebohej E. P., t.j. o podaniach zo dňa 19. augusta 1991 a 19. septembra 1991, poukázal na rozhodnutia vedené pod č. Vn 50/92 a Vn 124/92, ktorými boli uvedené podania doriešené. Uviedol, že je nepochybné, že pôvodnými vlastníkami predmetných nehnuteľností boli bratia S. a L. L. a pokiaľ by títo ku dňu účinnosti zákona č. 229/1991 Zb. žili a v lehote podľa § 13 citovaného zákona by si uplatnili nárok na vydanie predmetných nehnuteľností, boli by oprávnenými osobami v zmysle § 4 ods. 1 citovaného zákona. Títo však boli vyhlásení za mŕtvych ešte v roku 1946, a preto v zmysle § 4 ods. 2 citovaného zákona môžu byť oprávnenými osobami žijúce osoby v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ až e/ citovaného zákona, ktoré by si nárok v lehote uplatnili, keďže S. a L. L. zomreli bez zanechania závetu. Poukázal na to, že E. P., ktorá si uplatnila nárok na vydanie nehnuteľností patriacich pred prechodom na štát bratom L., nespĺňala vo vzťahu k pôvodným vlastníkom kritériá ustanovenia § 4 ods. 2 citovaného zákona, keďže táto bola dcérou M. F., ktorý bol bratom matky S. a L. L. R. L. (rod. F.), a teda

nie je oprávnenou osobou vo vzťahu k pôvodným vlastníkom. Z uvedeného dôvodu jej vlastníctvo v konaní č. Vn 50/92 a Vn 124/92 priznané nebolo a tieto konania sú po vyčerpaní opravných prostriedkov právoplatne ukončené. Uviedol tiež, že podmienky na uznanie vlastníctva E. P. podľa § 4a ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. splnené neboli a vo veci bolo na základe návrhu rozhodnuté v konaní č. Vn 1704/96, ktoré konanie je tiež po vyčerpaní opravného prostriedku právoplatne ukončené s tým, že ani domnelé vlastníctvo potvrdené nebolo. Záverom dal do pozornosti všetky konania v danej veci vedené na Krajskom súde v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/82/1992, sp. zn. 23S/98/1992, sp. zn. 23S/16/97, sp. zn. 25Sp/3/2004 ako aj konania vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Sž-o-KS/117/2005 a 6Sžo/32/2007.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu ako aj s rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sž-o-KS/117/2005 zo dňa 2. februára 2006 a sp. zn. 6Sžo/32/2007 zo dňa 17. októbra 2007 a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Úlohou najvyššieho súdu v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti v záhlaví uvedeného rozhodnutia žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 2009/349-5-Vn 2022/08 zo dňa 5. marca 2009, ktorým bolo podľa § 30 ods. 1 písm. i/ správneho poriadku zastavené konanie vo veci žiadosti navrhovateľky (žalobkyne) o vydanie rozhodnutia o uznaní vlastníctva podľa § 4a zákona č. 229/1991 Zb. k predmetným nehnuteľnostiam a to s poukazom na to, že príslušný správny orgán vo veci už meritórne rozhodol. Z uvedeného dôvodu preto najvyšší súd skúmal, či skutočne existuje meritórne správne rozhodnutie, ktoré by v danej veci zakladalo prekážku konania res iudicata a teda by legitímne znemožnilo vydať vo veci meritórne rozhodnutie.

Podľa § 30 ods. 1 písm. i/ správneho poriadku správny orgán konanie zastaví, ak v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) vedie bez ďalšieho k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec, pričom **o tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, táto sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb (konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie).** Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako správny orgán a súd v rámci súdneho prieskumu po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania **a čo je dôležité, prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak bol určitý skutkový dej (skutok) po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne.** V týchto prípadoch prichádzajú do úvahy len mimoriadne opravné prostriedky v podobe návrhu na obnovu konania (ktorá v danom prípade povolená nebola; rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva SR č. 524/96-430-D zo dňa 24. mája 1996) alebo preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 a nasl. správneho poriadku (rovnako tomuto mimoriadnemu opravnému prostriedku zo strany Ministerstva pôdohospodárstva SR pod č. 2070/93-430 zo dňa 19. októbra 1995 vyhovené nebolo).

Z obsahu žiadosti podanej na Obvodný pozemkový úrad v Rimavskej Sobote dňa **17. septembra 2008** bez akýchkoľvek pochybností jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa túto podala **v súlade so zákonom č. 229/1992 Zb..**

Odvolací súd mal z obsahu administratívneho spisu preukázané, že vo veci bolo vydaných viacero správnych rozhodnutí, z ktorých považuje, na účely posúdenia prekážky rozsúdenej veci, za nosné právoplatné rozhodnutie Pozemkového úradu v Rimavskej Sobote **č. Vn 50/92-14 zo dňa 11. mája 1992** (potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/82/92 zo dňa 30. júna 1992), ďalej právoplatné rozhodnutie **č. Vn 124/92-8 zo dňa 11. júna 1992** (potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/98/92 zo dňa 22. júla 1992), právoplatné rozhodnutie Okresného úradu v Rimavskej Sobote, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č.j. PPLH/P-728/97-Vn 1704/96-9 (potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/16/97 zo dňa 27. marca 1997) a právoplatné rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Rimavskej Sobote **č. OPÚ 2006/034-2-Vn 2003/04 zo dňa 14. júna 2006**, podrobné v rámci odvolacieho konania aj preskúmaniu Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6Sžo/32/2007 (najvyšší súd vo svojom rozsudku zo dňa 17. októbra 2007 jednoznačne vyslovil právny názor, že: **„...navrhovatelia nespĺňajú zákonom stanovené podmienky pre priznanie vlastníckeho práva po nebohom Dr. S. L. a nebohom L. L. podľa § 4a zákona č. 229/1991 Zb. z dôvodu, že navrhovatelia sú vnukmi súrodencov rodičov pôvodných vlastníkov, preto pôvodných vlastníkov nemožno už považovať za právnych predchodcov navrhovateľov (§ 473 až § 475a a § 470 až § 480 Občianskeho zákonníka) a navrhovatelia nemôžu byť ani oprávnenými osobami podľa § 4 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb.“.** Všetky citované rozhodnutia boli vydané v súlade so **zákonom**

č. 229/1991 Zb.. Rovnako Obvodný pozemkový úrad v Rimavskej Sobote rozhodnutím č. OPÚ-2004/1415-Vn 24/04 zo dňa 12. júna 2004 rozhodol vo veci uplatnenia si reštitučného nároku žalobkyňou a spol. podľa **zákona č. 503/2003 Z. z.**

Porovnávajúc uvedené rozhodnutia s jednotlivými žiadosťami žalobkyne po obsahovej stránke, konkrétne v tom smere, či jednotlivými rozhodnutiami bolo právoplatne rozhodnuté o všetkých nehnuteľnostiach, vydania ktorých sa žalobkyňa domáhala, dospel odvolací súd k nevyvrátiteľnému záveru, že **v danej veci skutočne existuje prekážka rozhodutej veci (res iudicata)**, pričom táto je daná rozhodnutiami vydanými v súlade so **zákonom č. 229/1991 Zb.**

Najvyšší súd považuje v danej veci za potrebné zdôrazniť, že aj v prípade podania žiadosti **podľa zákona č. 503/2003 Z. z.** by bol jeho verdikt rovnaký, keďže existuje aj právoplatné rozhodnutie, spĺňajúce všetky zákonné atribúty zakladajúce prekážku **res iudicata**.

Odvolávajúc sa na vyššie uvedené musí ďalej odvolací súd konštatovať, že v danej veci je úplne bez právneho významu tvrdenie žalobkyne, že „*nebolo rozhodnuté o návrhu jej nebohej matky E. P.*“, nakoľko túto skutočnosť mohla žalobkyňa účinne namietať prostredníctvom opravných prostriedkov v minulosti predchádzajúcich správnych a súdnych konaniach, ktoré však boli s konečnou platnosťou ukončené, **pričom táto skutočnosť znamená, že žiaden správny orgán ani súd nemá právomoc tieto právoplatné rozhodnutia revidovať.** Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namieta, že svojou poslednou žiadosťou (ktorú v odvolaní označila ako „*novú žiadosť*“, čím v podstate vylučuje ďalšiu svoju odvoláciu výhradu a to, že **vstupuje do stále prebiehajúceho reštitučného konania ako zákonná dedička po matke E. P., nakoľko nebolo právoplatne rozhodnuté podľa § 4a zákona č. 229/1991 Zb.)** žiada o uznanie vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam po pôvodných vlastníkoch neb. S. a L. L., tak aj táto jej výhrada je vo vzťahu k posúdeniu predmetu konania irelevantná, nakoľko táto otázka je tiež definitívne vyriešená rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/32/2007 zo dňa 17. októbra 2007.

Z vyššie uvedených dôvodov, vyhodnotiac postup krajského súdu v podobe zamietnutia žaloby podľa § 250j ods. 1 OSP za správny, Najvyšší súd Slovenskej republiky plne sa stotožniac s podrobným a rozsiahlym odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, postupom podľa § 219 OSP a § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, napadnutý rozsudok ako vecne právny potvrdil.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 224 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní neúspešnej žalobkyňi náhradu trov konania nepriznal. Rovnako najvyšší súd nepriznal náhradu trov konania žalovanému, nakoľko mu žiadne preukázateľné trovy konania z dôvodu neúspešného odvolania žalobkyne nevznikli.

V zmysle ustanovenia § 149 ods. 2 OSP, súdom ustanovený advokát sa v súvislosti s náhradou trov konania môže v súlade s ustanovením § 15 ods. 2 zák. č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. obrátiť na Centrum právnej pomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 26. októbra 2011

**JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth